

Arrest

nr. 228 795 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 november 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, wordt op 12 september 2019 aangetroffen in illegaal verblijf.

Een onderzoek van de Eurodac-databank wijst uit dat verzoeker op 7 augustus 2019 geregistreerd werd in Bulgarije.

Op 13 oktober 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op 13 oktober 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 15 oktober 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op 15 oktober 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 17 oktober 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op 17 oktober 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 17 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Op 24 oktober 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 25 oktober 2019 stemmen de Bulgaarse overheden in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

Verzoeker wordt in het gesloten centrum gehoord.

Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten(1),

naam : K.

voornaam : I.

geboortedatum : 01.01.1997

geboorteplaats : //

nationaliteit : Irak

in voorkomend geval, ALIAS:

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name (

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van plaats naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Bulgarije op 7.08.2019. Op 24.10.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 25.10.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17.10.2019 aan de politie van SPN KUST en in het gesloten centrum van Steenokkerzeel dat hij reeds drie maanden in Bulgarije verbleef en dat hij er aangevallen geweest is, de overheid gebruikt er onnodige dwang. Hij verklaart niet terug te willen keren Irak omwille van problemen die hij heeft, hij wil naar Engeland gaan. Hij verklaart tevens niet terug te willen keren naar Bulgarije omdat ze hem niet waardig behandeld hebben, hij verklaart geen vertrouwen meer te hebben in de Bulgaarse autoriteiten. De Bulgaarse lokale politie heeft hem gezegd om Bulgarije te verlaten vooraleer hij antwoord had van zijn asielaanvraag. Hij verklaart geen familie te hebben in Europa. Betrokkene verklaart dat zijn familie in Irak verdwenen is. Hij verklaart niet terug te durven keren uit angst dat hij ook zal verdwijnen.

We benadrukken dat de Bulgaarse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Dit impliceert dus dat de Bulgaarse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Bulgarije, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Bulgaarse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Bulgaarse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Bulgarije, door de Bulgaarse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het gesloten centrum van Steenokkerzeel dat hij niet terug wil keren naar Bulgarije omdat ze hem niet waardig behandeld hebben, hij verklaart geen vertrouwen meer te hebben

in de Bulgaarse autoriteiten. De Bulgaarse lokale politie heeft hem gezegd om Bulgarije te verlaten vooraleer hij antwoord had van zijn asielaanvraag

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Bulgarije. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 17.10.2019 aan de politie van SPN KUST dat hij niet wil terugkeren naar Irak omwille van problemen.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Asylum Information Database – “Country Report – Bulgaria”, last updated 11.06.2018) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang,

gezondheidszorg en juridische bijstand in Bulgarije door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Bulgarije en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde

verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft. Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde geen familie te hebben in Europa.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten(1),

naam : K.

voornaam : I.

geboortedatum : 01.01.1997

geboorteplaats : //

nationaliteit : Irak

in voorkomend geval, ALIAS:

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: R., M. 10/07/2001 Irak.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming en illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.004163/2019 van de politiezone van SPN Kust.)

0 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 17/10/2019 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Bulgarije, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van het algemeen beginsel “*audi et alteram partem*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nadat verzoeker de ingeroepen beginselen en wetsartikelen theoretisch uiteengezet heeft, wijst hij er in zijn verzoekschrift op dat de communicatie tussen hem en zijn raadsman moeizaam verliep, zodat het voor de raadsman niet duidelijk is of verzoeker op nuttige wijze gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing. Als uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet op afdoende wijze werd gehoord, houdt dit een schending in van het hoorrecht zoals vervat in “*audi et alteram partem*”.

Verzoeker stelt dat hij had willen verklaren dat hij mishandeld werd in Bulgarije en behandeld werd in strijd met de menselijke waardigheid, dat de omstandigheden in het gesloten opvangcentrum bijzonder moeilijk waren: er was onvoldoende voedsel, zijn verzoek om internationale bescherming werd niet op adequate wijze behandeld, hij is bang om teruggestuurd te worden naar Bulgarije omdat hij daar vreest opnieuw onderworpen te worden aan slechte behandelingen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat, indien de gemachtigde een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en hij alle elementen die hij kende, dan wel redelijkerwijze had moeten kennen, in rekening had gebracht, hij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft een samenvatting van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM geschonden werd omwille van:

- de bestreden beslissing bevat slechts een louter theoretische motivering die onvoldoende is, er is geen enkele concrete analyse op grond van het enige gebruikte rapport;
- de bestreden beslissing houdt geen rekening met actuele informatie, enkel het AIDA-rapport Bulgarije up-to-date 11 juni 2018 werd gebruikt, terwijl er een meer recent rapport van OSAR van 30 augustus 2019 beschikbaar is;
- de bestreden beslissing besluit ten onrechte dat er geen systemische gebreken zijn in de opvang van verzoekers om internationale bescherming en in de behandeling van hun verzoeken in Bulgarije.

Verzoeker zet dit als volgt uiteen:

"a) De la violation du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du Règlement Dublin

En l'espèce, la décision attaquée relève que le requérant aurait déclaré être resté trois mois en Bulgarie, qu'il y a été attaqué et que les autorités ont utilisé des moyens de contrainte qui n'étaient pas nécessaires. Il aurait également déclaré ne pas vouloir retourner en Bulgarie car il n'y a pas été traité avec dignité et qu'il n'a pas confiance dans les autorités bulgares. Il aurait également indiqué que les autorités bulgares l'auraient incité à quitter la Bulgarie avant qu'il n'ait reçu une décision sur sa demande d'asile.

La communication étant particulièrement difficile entre le requérant et son conseil, ce dernier n'est pas en mesure de savoir si le requérant a été entendu de manière utile et effective avant l'adoption de la décision attaquée.

Interrogé par son conseil sur son expérience précédemment vécue en Bulgarie, le requérant insiste sur le fait qu'il a été maltraité et n'a pas été traité de manière conforme à la dignité humaine. Il ajoute que les conditions de vie dans le centre fermé où il était détenu étaient particulièrement difficiles. Il note notamment que la nourriture était largement insuffisante. Il précise également que sa demande de protection internationale n'a pas été traitée de manière adéquate. Il est particulièrement terrifié à l'idée de pouvoir être transféré en Bulgarie où il craint notamment faire à nouveau l'objet de maltraitements.

S'il ressort effectivement du dossier administratif que le requérant n'a pas été entendu de manière utile et effective avant l'adoption de la décision attaquée quant au risque encouru en cas de transfert en Suisse, il y a lieu de conclure à la violation du principe général de droit audi alteram partem ainsi que de l'article 5 du Règlement Dublin.

En ayant pas entendu le requérant de manière utile et effective, la partie adverse n'a pas pu adopter sa décision en pleine connaissance de cause et n'a pas pu motiver celle-ci de manière appropriée. Si le requérant avait été entendu de manière utile et effective, il n'est pas exclu que les informations obtenues auraient pu avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée.

b) De la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural

- ☐ *La décision attaquée repose sur une motivation purement théorique, insuffisante et inadéquate*

En recourant à une motivation purement théorique sans procéder à aucune analyse concrète du seul rapport qu'elle cite, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 3 de la CEDH en son volet procédural.

Dans un arrêt n° 225 791 du 5 septembre 2019, Votre conseil a estimé ce qui suit :

“ Het komt, zoals verzoeker stelt, aan de gemachtigde toe om deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele evaluatie, naar een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer hij een overdrachtsbesluit neemt, des te meer als het betrekking heeft op een land waarvoor de verzoeker een begin van bewijs levert dat de situatie precair is, om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dit is in casu prima facie niet gebeurd. Door de bijzonder theoretische motivering in de thans aangevochten beslissing aangaande de algemene situatie in Italië, waarbij geen afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bronnen wordt verzoeker gevolgd dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM prima facie wordt geschonden (Nous soulignons) ”.

Les considérations contenues dans cet arrêt sont applicables mutatis mutandis au cas d'espèce, la décision attaquée étant par ailleurs pour ainsi dire pratiquement identique à celle faisant l'objet de l'arrêt précité, l'autorité administrative se limitant à citer un titre de rapport sans qu'il ne soit procédé à une analyse concrète de son contenu.

Dans la décision attaquée, l'autorité administrative se contente en effet de citer un titre de rapport, sans toutefois se référer aucunement à son contenu et aux raisons pour lesquelles il ressortirait de ces rapports qu'il n'existe actuellement en Bulgarie aucune défaillance systémique dans le système d'accueil et dans la procédure de traitement des demandes de protection internationale.

La décision attaquée ne permet ainsi aucunement de comprendre en quoi l'autorité parvient à cette conclusion. En l'espèce, la décision attaquée se contente de conclure que les rapports qu'elle cite ne mentionnent pas explicitement qu'il serait question de défaillances systémiques et que le HCR n'a pas appelé les Etats à renoncer aux transferts vers la Bulgarie. Ces éléments, bien que pertinents, sont insuffisants – à eux seuls – pour exclure la possibilité qu'il existe effectivement des défaillances systémiques en Bulgarie et pour pouvoir considérer que l'administration aurait mené une enquête suffisamment approfondie du risque réel, ou non, que le requérant soit soumis à des traitements inhumains et dégradants en Bulgarie pour pouvoir lever tout doute raisonnable quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

☐ *La décision attaquée repose sur une motivation qui ne tient pas compte d'informations suffisamment actualisées*

De la décision attaquée, il ressort que la partie adverse ne semble fonder sa décision que sur les informations contenues dans un seul rapport : le rapport AIDA – Bulgarie dont la dernière mise à jour date du 11 juin 2018.

Or, il existe en l'espèce des informations plus récentes disponibles dont la partie adverse n'a pas tenu compte alors qu'elle devait ou aurait dû en avoir connaissance. Il s'agit par exemple du rapport de l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR) « Situation actuelle des personnes requérantes d'asile et des personnes au bénéfice d'un statut de protection » du 30 août 2019 (pièce 2) ainsi que d'informations récentes disponibles sur le site de l'OSAR relatives aux transferts de demandeurs de protection internationale en Bulgarie en application du Règlement Dublin (pièce 3).

En cas de décision de transfert, il appartient pourtant à l'autorité administrative de mener une enquête approfondie sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en prenant en considération les informations les plus récentes et actualisées disponibles sur le pays vers lequel le requérant doit être transféré. La partie adverse est ainsi tenue de mener une enquête approfondie et actualisée lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de lever ainsi tout doute raisonnable, quod non, en violation du volet procédural de la disposition précitée.

☐ *La décision attaquée conclut de manière erronée à l'absence de défaillances systémiques dans l'accueil des demandeurs de protection internationale et dans la procédure de protection internationale en Bulgarie*

De la décision attaquée, il ressort que la Bulgarie ne serait pas affectée de défaillances systémiques dans l'accueil des demandeurs de protection internationale et dans le traitement des demandes de protection internationale en Bulgarie. Pour parvenir à une telle conclusion, la décision attaquée se contente de citer le titre du rapport AIDA du 11 juin 2018 sans se référer aucunement au contenu concret du rapport ou à des extraits qui appuieraient une telle conclusion. Ce faisant, la partie adverse ne permet aucunement au requérant de comprendre les motifs de la décision attaquée et de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce, d'autant plus que les informations récentes disponibles résumées ci-dessous semblent indiquer le contraire.

- Quant aux défaillances affectant la procédure de protection internationale en Bulgarie

De la décision attaquée, il ne ressort aucunement que la partie adverse ait tenu compte des informations reprises ci-dessous, lesquelles identifient pourtant clairement l'existence d'importantes défaillances dans la procédure de protection internationale en Bulgarie.

Les critiques émises à l'encontre de la procédure concernent particulièrement les problèmes d'interprétation lors des auditions des demandeurs de protection internationale.

Du rapport AIDA auquel se réfère pourtant la partie adverse, il ressort ainsi ce qui suit :

« Both at first and second instance, interpretation continued to be difficult in 2018, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable. With respect to those who speak languages without interpreters available in Bulgaria, the communication takes place in a language chosen by the decision-maker, not the applicant » .

« 63% of the monitored court hearings were assisted by interpreters. However, in 61% of these hearings the interpreters demonstrated insufficient knowledge of Bulgarian language. National courts continued to omit conducting a verification of interpreter's qualifications in such cases, which created serious problems with respect to the level of understanding and communication between the court and the appellants, and thus seriously undermined this legal safeguard » .

« The quality of interpretation is insufficient. Interpreters' Code of Conduct rules adopted in 2009 are not applied in practice. As a result, quite often the statements of asylum seekers are summarized or the interpreters provide comments on their authenticity or likelihood » (Nous soulignons) .

Le Comité des droits de l'homme des Nations Unies a aussi fait part de ce grave problème relatif au manque d'interprètes : « It is concerned that (...) and at the lack of qualified interpreters » .

Comme le résume Tomáš Boček, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees, to Bulgaria :

« All the issues addressed above on asylum procedures, notably those regarding the lack of information available to asylum-seekers on their rights in a language that they can understand, the lack of interpretation during the status determination procedures, the lack of legal aid and the absence of an appropriate mechanism to identify persons in vulnerable situations and to refer them to the appropriate services, raise concerns about the absence of adequate safeguards to protect asylum-seekers against refoulement to countries where they run the risk of being subjected to treatment contrary to Articles 2 and 3 of the ECHR (Nous soulignons) » .

Il n'existe également pas de mécanisme d'identification pour les demandeurs d'asile vulnérables à l'exception des enfants : « The law does not envisage any specific identification mechanisms for vulnerable categories of asylum seekers, except for children » . Le Comité des droits de l'homme des Nations Unies a également fait part de cette absence d'identification : « It is concerned that (...) and that vulnerable persons are not promptly identified » .

Les extraits de rapports susmentionnés ne sont que quelques exemples des défaillances relevées concernant la procédure de protection internationale en Bulgarie. De la décision attaquée, il n'apparaît aucunement que ces informations pertinentes aient été prises en considération par la partie adverse. En se contentant de conclure à l'absence de défaillances systémiques sans préciser pour quelle raison la partie adverse parvient à un tel constat alors qu'il existe de nombreuses informations faisant état de

graves défaillances de la procédure de protection internationale en Bulgarie, la décision attaquée viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 3 de la CEDH, en son volet procédural, en ce que la partie adverse n'a pas procédé à un examen rigoureux du risque de violation de la disposition précitée.

- Quant aux défaillances affectant l'accueil des demandeurs de protection internationale en Bulgarie

De la décision attaquée, il ne ressort aucunement que la partie adverse ait tenu compte des informations reprises ci-dessous, lesquelles identifient pourtant clairement l'existence d'importantes défaillances dans les conditions d'accueil des demandeurs de protection internationale en Bulgarie.

Du rapport AIDA auquel se réfère pourtant la partie adverse dans la décision attaquée, il ressort ainsi par exemple ce qui suit :

« Des organisations de défense des droits humains ont recueilli de nombreuses allégations faisant état de mauvais traitements infligés aux réfugiés et demandeurs d'asile, et de conditions d'hébergement déplorables dans les centres de détention (Nous soulignons) » .

Il ressort en outre de nombreux rapports que les demandeurs d'asile en Bulgarie font régulièrement l'objet de traitements inhumains et dégradants :

- Du rapport d'Amnesty International 2017/2018, il ressort ce qui suit : « Des organisations de défense des droits humains ont recueilli de nombreuses allégations faisant état de mauvais traitements infligés aux réfugiés et demandeurs d'asile, et de conditions d'hébergement déplorables dans les centres de détention (Nous soulignons) » .

- Du rapport de l'OSAR, il ressort ce qui suit : « En 2017, une délégation du Comité européen pour la prévention de la torture a ainsi visité pour la première fois le centre de détention pour étrangers/ères (Lyubimets). La délégation fait état de mauvais traitements, d'intimidation, de manquements en matière de communication et de manque de personnel (Nous soulignons) » .

- Du rapport de l'OSAR, il ressort également ce qui suit : « La documentation de Pro Asyl d'avril 2015 montre l'étendue alarmante des traitements dégradants et inhumains infligés aux réfugié-e-s en Bulgarie, et font notamment état d'actes de torture dans les prisons pour réfugié-e-s. Les personnes qui cherchent protection rapportent notamment :

- o avoir subi des maltraitances (coups de pied et coups de bâton), parfois jusqu'à perdre connaissance ;
- o s'être vu refuser l'accès aux toilettes pendant des heures ;
- o avoir été contraints de dormir sur le sol froid sans couverture, même avec des enfants ;
- o s'être vu refuser des soins médicaux, même en cas d'urgence ;
- o avoir subi des refoulements illégaux aux frontières, imposés par la force (Nous soulignons) » .

De la décision attaquée, il ressort pourtant clairement que le requérant a déclaré à l'autorité administrative avoir fait l'objet de maltraitances de la part des autorités bulgares. La partie adverse avait donc connaissance de cette information avant d'adopter la décision attaquée, l'expérience personnelle du requérant étant par ailleurs clairement confirmée à la lecture des informations générales disponibles sur la situation des demandeurs de protection internationale en Bulgarie. Or, il ne ressort aucunement que ces éléments essentiels aient été pris en considération par la partie adverse.

En ne prenant pas en considération les informations précitées, la décision attaquée viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 3 de la CEDH, en son volet procédural, la partie adverse n'ayant pas procédé à un examen rigoureux du risque de violation de la disposition précitée.

- Quant à l'existence de recommandations de la part de l'OSAR selon lesquelles il devrait être renoncé à tout renvoi Dublin vers la Bulgarie

De manière stéréotypée, la décision attaquée se contente de relever que le HCR n'a pas appelé les Etats à renoncer aux transferts vers la Bulgarie.

Or, il ressort d'informations très récentes que l'OSAR recommande quant à elle vivement qu'il soit renoncé à tout renvoi vers la Bulgarie en application du Règlement Dublin. Le 12 septembre 2019, sur son site internet, l'OSAR note ainsi ce qui suit (pièce 3) :

« Le système d'asile bulgare présente des lacunes profondes et aucune personne ne devrait donc y être transférée dans le cadre de la procédure Dublin.

Les conditions d'accueil en Bulgarie ne répondent déjà pas aux exigences légales. L'accès à la procédure d'asile est en effet problématique. Cela concerne également les personnes requérantes

d'asile transférées en Bulgarie dans le cadre d'une procédure Dublin. Les migrant-e-s en situation irrégulière – y compris les personnes requérantes d'asile – font par ailleurs l'objet d'un placement systématique en détention.

Il existe des manquements graves en matière d'hébergement et de nourriture offerte aux personnes requérantes d'asile. En outre, la prise en charge médicale et psychiatrique est souvent lacunaire. Il manque en effet de personnel et de services de traduction.

Les personnes qui obtiennent l'asile restent menacées dans leur existence même. Il n'existe aucun programme national d'intégration en Bulgarie, ni pour les adultes, ni pour les enfants. Le risque de se retrouver sans-abri est donc élevé. En outre, le racisme et la xénophobie sont très répandus. Les intimidations et les actes d'hostilité contre les personnes étrangères sont monnaie courante, et les agressions physiques ne sont pas rares.

Dans ce contexte, l'OSAR est d'avis que plus aucune personne ne devrait être transférée en Bulgarie dans le cadre de la procédure Dublin. Si, malgré les manquements constatés, le Secrétariat d'Etat aux migrations devait toutefois décider de procéder à un tel transfert, il importe tout du moins que soient mises en œuvre les recommandations du HCR. Le HCR appelle instamment à ce que chaque transfert fasse l'objet d'un examen individuel. Il s'agit en effet de clarifier la situation personnelle et, si nécessaire, d'obtenir de l'État bulgare la garantie que la personne concernée puisse être prise en charge dans le respect de ses droits fondamentaux. (Nous soulignons) ».

En cas de décision de transfert, il appartient à l'autorité administrative de mener une enquête approfondie sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH, à la lumière d'informations pertinentes et actualisées disponibles. La partie adverse est ainsi tenue de mener une enquête approfondie et actualisée lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de lever ainsi tout doute raisonnable, quod non en l'espèce.

Il apparaît ainsi clairement de ce qui précède que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH dans son volet procédural."

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.3.3.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar volgend rapport: Asylum Information Database “*Country Report: Bulgaria*”, up-to-date 11 juni 2018 (hierna: het AIDA-rapport). Uit het administratief dossier blijkt dat dit rapport zich daarin bevindt, weliswaar de versie up-to-date 31 december 2017.

De verwerende partij stelt dat uit dit rapport het volgende blijkt:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Asylum Information Database – “Country Report – Bulgaria”, last updated 11.06.2018) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het

EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

Verzoeker voert in dit verband aan, onder verwijzing naar eerdere recente rechtspraak van de Raad, dat de verwerende partij het rapport enkel kort citeert en geen concrete analyse doet van de inhoud ervan. Hij meent dat het enkel citeren van een rapport een tekortkoming is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker benadrukt de passage in het arrest waarin de Raad tot de vaststelling kwam dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt een bron te vermelden en een theoretische motivering te geven, zonder een afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek te doen van de aangehaalde bron.

De Raad stelt *prima facie* vast dat dit *in casu* opnieuw het geval is. De verwerende partij heeft wat betreft de algemene situatie in Bulgarije voor Dublin-terugkeerders wel een relevant rapport vermeld, namelijk het AIDA-rapport en dit *in casu* eveneens gevoegd aan het administratief dossier -weliswaar in een minder recente versie- maar komt *prima facie* tot de conclusie dat er geen sprake is van systemische tekortkomingen. De verwerende partij doet dit zonder concreet in te gaan op cruciale aspecten als de toegang tot de procedure voor internationale bescherming of de toegang tot adequate menswaardige opvang voor Dublin-terugkeerders in Bulgarije. Zij komt tot deze conclusie louter omwille van het feit dat in het aangehaalde rapport geen dergelijke meldingen terug te vinden zijn en dat bovendien ook nergens melding wordt gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont. Zij voegt hieraan toe dat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het oproept om in het kader van de Dublin III-verordening geen personen over te dragen aan Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen.

De Raad heeft reeds eerder gesteld dat het feit dat UNHCR niet uitdrukkelijk alle staten oproept af te zien van overdrachten aan een bepaalde lidstaat, weliswaar een pertinent element is dat kan meegewogen worden in de motivering maar dat dit de verwerende partij er niet van ontslaat zelf een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van een beoogde overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat. Het komt, zoals verzoeker stelt, aan de gemachtigde toe om een deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele analyse, wanneer hij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het AIDA-rapport, het rapport van de “Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés” (OSAR) “*Bulgarie Situation actuelle des personnes requérantes d’asile et des personnes au bénéfice d’un statut de protection*” van 30 augustus 2019 (dit

wordt bij het verzoekschrift gevoegd) en het rapport van Amnesty International 2017/2018 over Bulgarije. Daarnaast gaat verzoeker met citaten uit deze rapporten concreet in op verschillende aspecten van de procedure voor internationale bescherming en van de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Bulgarije, waardoor er volgens verzoeker wel een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Bulgarije.

Inzake tekortkomingen die voorkomen in de procedure betreffende verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije, wijst verzoeker op de passage in het AIDA-rapport die vermeldt dat er problemen zijn met de vertalingen en met de tolken. Er is enkel vertaling voorzien voor Engels, Frans en Arabisch, en dan nog hoofdzakelijk in de opvangcentra in de hoofdstad Sofia. Tolken Koerdisch (Sorani of Pehlewani), Pashtu, Urdu, Tamil, Ethisch en Swahili zijn ruim onbeschikbaar.

In dit verband merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet duidelijk blijkt wat de moedertaal is van verzoeker, er wordt Arabisch vermeld maar ook Perzisch (Farsi) en Koerdisch (stuk van 8 november 2019), en verzoeker heeft op 15 oktober 2019 verklaard dat hij niet kan terugkeren naar Irak wegens “problematiek Koerdistan”. De verwijzing naar een tekort aan tolken Koerdisch betreft in hoofdte van verzoeker dus niet noodzakelijk een louter theoretische verwijzing. Verzoeker wijst er in het middel op dat de verwerende partij op geen enkele wijze ingaat op mogelijke tekortkomingen in de procedure om internationale bescherming die vermeld worden in het AIDA-rapport.

Inzake tekortkomingen aangaande de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije, haalt verzoeker uit het AIDA-rapport citaten die wijzen op slechte opvangomstandigheden die werden gerapporteerd aan organisaties die opkomen voor mensenrechten, verzoeker citeert uit het rapport van Amnesty International waaruit hetzelfde blijkt, verzoeker citeert uit het rapport van OSAR waarin verwezen wordt naar een bezoek in 2017 van het Europees Comité ter voorkoming van foltering aan een opvangcentrum en waarin ook verwezen wordt naar documentatie van Pro-Asyl van 2015 waaruit geconcretiseerde slechte behandelingen blijken in opvangcentra. Ook hier stelt de Raad dat de verwijzing naar slechte behandeling niet noodzakelijk louter theoretisch is in hoofdte van verzoeker, gezien hij tijdens zijn gehoor in het gesloten centrum verklaarde dat hij aangevallen en geslagen is geweest en dat de overheid er onnodige dwang gebruikte.

Ten slotte verwijst verzoeker naar een bericht op de website van OSAR gepubliceerd op 12 september 2019, waarin wordt aanbevolen dat lidstaten zouden afzien van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-procedure. In dit bericht wordt gewezen op ernstige tekortkomingen in de Bulgaarse procedure voor internationale bescherming en in de opvangvoorzieningen.

3.3.3.3. Zonder zich uit te spreken over de vraag of al het voorgaande *prima facie* volstaat om aan te nemen dat de situatie dermate ernstig is in Bulgarije dat er sprake is van systematische tekortkomingen aangaande de procedure voor internationale bescherming en/of de opvangsituatie voor een Dublin-terugkeerder, blijkt hieruit *prima facie* wel dat verzoeker onder verwijzing naar rapporten, waaronder een meer recent rapport dan dat wat vermeld wordt in de bestreden beslissing, aantoonde dat de situatie in Bulgarije precair is zodat het aan de gemachtigde toekomt een grondige analyse te maken van de situatie voor een Dublin-terugkeerder in geval van gedwongen overdracht naar Bulgarije zoals *in casu* wordt beoogd.

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat *in casu* geen deugdelijk onderzoek is gevoerd door de verwerende partij waardoor hij niet kan vaststellen dat elke gerede twijfel is weggenomen dat een overdracht een reëel risico oplevert op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Door de bijzonder theoretische motivering in de thans aangevochten beslissing aangaande de algemene situatie in Bulgarije, waarbij geen afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bron, wordt verzoeker gevolgd dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM *prima facie* wordt geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Het beperkt betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, moet *in casu* aangenomen worden dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, zodat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. DE SMET